

ВСТУП

У 1960 році, коли мені було п'ять, мій батько, офіцер ВПС, служив у місті Фонтенбло у Франції. Його призначили у штаб верховного головнокомандувача ОЗС НАТО в Європі. Ми жили у старому триповерховому будинку у віддаленому районі під назвою Белла Вудс. У цьому домі було мало сучасних зручностей, не кажучи вже про телевізор, тож я ріс, поглинаючи такі американські комікси, як «Бетмен», «Спайдермен», «Фантастична четвірка», «Люди Ікс», «Халк», «Тор» та «Аквамен». Але був один герой, який по-справжньому захопив мою уяву. Він стовідсотково американський. Його костюм був червоно-біло-синім. Сам він родом із маленького містечка в Канзасі й мав неймовірні вміння. Швидший за кулю, здатний долати одним стрибком високі будівлі, він завжди рятував жінок, дітей і чоловіків у біді. Він був «захисником безпомічних і пригноблених». Під час війни мій герой

воював із нацистами, фашистами, імперськими полководцями та агентами п'ятої колони. Співпрацюючи з американськими солдатами й моряками, він «спробував свої сили у велетенській битві за майбутнє демократії» та переміг. Це була Сталева людина, це був Супермен!

Я так хотів бути таким, як Супермен. У нашому будинку не залишилося жодного рушника, який би не встиг побувати моїм плащем. Я стрибав зі стільців, диванів, столиків, із чого завгодно, щоб наслідувати мого героя. Я знав: якщо одного дня світ знову опиниться в біді, Супермен прийде на допомогу. Можливо, ми з ним зможемо об'єднатись. У Бетмена був Робін, то чому в Супермена не може бути помічника?

У 1963 році мій батько отримав наказ повернутися назад до Штатів. Ми з родиною вирушили в місто Кале, сіли на океанський лайнер «Сполучені Штати» і після чотириденної подорожі прибули до порту Нью-Йорка. Щойно ми зареєструвалися в готелі, я увімкнув телевізор. На чорно-білому екрані мій герой перескакував з будівлі на будівлю, рятуючи Лоїс Лейн, кулі відскакували від

нього — і все це відбувалось у місті Метрополіс. Метрополіс наче Нью-Йорк. І я був тут, у Метрополісі. Якщо я тут, то, можливо — просто, можливо, — і Супермен теж.

Протягом наступних кількох днів ми з батьком досліджували місто. Ми їздили всюди: до хмарочоса «Емпайр-Стейт-Білдінг», «Всесвітньої виставки», Таймс-скверу. Але коли ми йшли крізь каньйони хмарочосів, я постійно дивився вгору, сподіваючись хоч мигцем побачити Сталеву людину. Час від часу батько зупинявся і запитував мене, чи все зі мною в порядку. Звичайно, звичайно, все добре. Розумієте, мені було вісім років, і я був занадто дорослим, щоб насправді вірити в Супермена. Мозком я розумів, що він є просто персонажем коміксів, але в душі... о, в душі я щиро сподівався, що він справжній. *Бо якби Супермен був справжнім, то міг би розв'язати всі проблеми світу.* Для Супермена не було складних завдань. Нацисти не могли його зупинити. Інопланетяни не могли йому зашкодити. Жоден злочинець не був надто розумним, щоб перехитрити мого героя.

Нарешті мій батько зупинив мене і запитав: «Білле, що з тобою?» Мені було соромно, але після кількох батьківських спонукань я наважився сказати йому: «Ну, Нью-Йорк — наче Метрополіс і я... — завагався я, — сподівався побачити Супермена». Тато посміхнувся, обійняв мене, показав на нью-йоркського поліцейського і сказав: «Синку, ось чоловік, який захищає Нью-Йорк».

Якщо дитина восьми років може прозріти, то я прозрів. Якщо Супермен несправжній, то хто тоді рятуватиме світ? Як ми зупинимо злочинців, нацистів, комуністів, прибульців із космосу та різне насильство і розруху без Супермена, Бетмена чи Людини-павука? Відповідь була очевидною. *Все в наших руках.*

З часом я зосередився на реальних героях. Астронавтах, які прагнуть досягти Місяця. Лікарях, які створюють вакцини, щоб урятувати мільйони життів. Громадських лідерах, які виходять на марші за права меншин. Політичних лідерах, які формують нові уряди, де народ має право голосу. Солдатах із медалями, що повертаються з Кореї чи В'єтнаму. Спортсменах, які подолали бар'єри дискримінації

за кольором шкіри. Авантюристах, які піднімалися вище, занурювалися глибше, пливли далі та досліджували невідоме. Активістах, які намагалися очистити наше повітря, врятувати океани та захистити крихкі екосистеми. Я захоплювався кожним із цих чудових чоловіків та жінок, але в глибині душі знав, що зовсім не схожий на них. Вони були розумнішими, сильнішими, сміливішими. Вони мали неймовірні вміння, яких не мав я. У них були надзвичайні здібності, якими я просто не володів. Ось чому вони були героями, і ось чому вони були саме тими людьми, які могли врятувати світ.

Але я помилявся.

У 1977 році я закінчив Техаський університет в Остіні та вступив до лав «морських котиків». Упродовж наступних тридцяти семи років я об'їхав увесь світ. Я бачив найгірше в історії людства: війни та розруху, хвороби та бідність, жорстокість і байдужість. Світ був сповнений проблем — на перший погляд нерозв'язних, нездоланних, неможливих проблем! Але за ці тридцять сім років я також бачив найкращих представників людства. Чоловіків та жінок, які прагнули миру, які

відбудовували держави, які виліковували хвороби та виводили бідних зі злиднів. Чоловіків та жінок, співчуття яких було настільки глибоким, що жорстокість та байдужість інших бліднули на його тлі; людей з усіх шарів суспільства, різного соціально-економічного походження, різних рас, різного віросповідання, різної статі та орієнтації.

Я прийшов до усвідомлення, що герой є в кожному з нас. Що в кожному з нас є певний вроджений код, який існував від початку людства. Він прописаний у нашій ДНК. Саме він стимулював велике переселення людей з Африки. Він спонукав дослідників перетинати пустелі та моря. Він допоміг створити великі релігії. Він вселяв мужність у перших науковців і мудрість у філософів. Він підтримував хворих та немічних. Він говорив правду перед лицем мас. Він приносив порядок у хаос і вселяв надію у зневірених. Цей код — це не шифр, не тайнопис, не головоломка, які можна розгадати. Це моральний кодекс, внутрішній кодекс поведінки, який спонукає людський рід досліджувати, плекати, втішати, надихати і радіти, щоб суспільство могло процвітати.

Ця книга — про героїв та їхні чесноти. Ви, напевно, думаєте, що напевно чи самі зможете коли-небудь стати такими ж хоробрими, співчутливими чи скромними, як чоловіки та жінки з цих історій. *Повірте мені, ви зможете!* Декому вдається жити за кодом героя більш природно. Але більшості з нас потрібно вчитись розвивати ці чесноти. Ми повинні бачити їх у житті інших і намагатися віддзеркалювати їх у собі. Ми маємо розвивати ці якості маленькими кроками, щоб вони, зрештою, стали фундаментом нашого характеру.

Я сподіваюся, що історії в цій книзі та уроки, які дають вам їх герої, стануть для вас цінною знахідкою, коли ви будуватимете своє власне життя, гідне поваги інших. Гірка правда полягає в тому, що Супермен не прийде, щоб урятувати ситуацію. Кожен із нас повинен буде зробити свій внесок. Кожному з нас доведеться знайти героя всередині себе та вивести його назовні. Отже, хапайте рушник, заскакуйте на стілець і давайте зробимо цей стрибок!